

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 580/2016
17.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Д.В. и Р.П., због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д.В. и Р.П., адвоката И.Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 477/14 од 20.05.2014. године и Вишег суда у Чачку Кж 217/15 од 24.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.В. и Р.П., адвоката И.Ћ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 477/14 од 20.05.2014. године и Вишег суда у Чачку Кж 217/15 од 24.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 477/14 од 20.05.2014. године, окривљени Д.В. и Р.П. оглашени су кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које су им изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по четири месеца и истовремено одређено да се овако утврђене казне затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. Том пресудом окривљени су обавезани да у корист буџетских средстава суда на име паушала плате износе од по 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 2.500,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени Б.З. упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 217/15 од 24.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених Д.В. и Р.П. и пресуда Основног суда у Чачку К 477/14 од 20.05.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Д.В. и Р.П., адвокат И.Ћ. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 511. став 1. и члана 447. став 2. ЗКП, повреде закона из члана 485. став 2. ЗКП и из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 33. став 4. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред потпуно измењеним већем, односно да исте преиначи тако што ће окривљене ослободити од оптужбе и одлучити да трошкови кривичног поступка падају на терет органа поступка, уз захтев да буде обавештен о седници већа.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.В. и Р.П., адвоката И.Ћ. је неоснован.

Бранилац окривљених Д.В. и Р.П., позивајући се на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не указује конкретно ни на једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да се побијане пресуде заснивају на записницима о препознавању лица Ку 218/09 од 16.03.2009. године, на којим доказима се пресуде не могу заснивати обзиром да окривљени приликом предузимања радњи препознавања лица, која представља вид испитивања сведока, супротно одредби члана 300. ЗКП нису били обавештени о томе да имају статус осумњичених лица, нити је јавни тужилац упутио позив браниоцима осумњичених да присуствују саслушању осумњичених, што је био дужан да учини, односно да осумњиченима и њиховим браниоцима није упутио позив, а оштећеног обавестио о времену и месту испитивања сведока или вештака, по оцени Врховног касационог суда, произилази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених Д.В. и Р.П. већ је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, о чему је на страни 3 пасус први и други образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге, које као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Врховни касациони суд се у наводе захтева браниоца окривљених да је другостепени суд поступио супротно одредби члана 511. став 1. у вези члана 447. став 2. ЗКП на тај начин што о седници већа није обавестио окривљене и њиховог браниоца како је то у жалби предложено, није упуштао, обзиром да повреде закона из члана 511. став 1. ЗКП и из члана 447. став 2. ЗКП не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости.

Поред тога, бранилац окривљених у поднетом захтеву указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 33. став 4. Устава Републике Србије.

Одредбом члана 485. став 3. ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости из разлога прописаних у ставу 1. тач. 2) и 3) овог члана може поднети у року од три месеца од дана када је лицу (члан 483. став 1) достављена одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Дакле, када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде или угрожавања људских права и слобода (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП) та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права и сходно одредби члана 484. ЗКП таква одлука мора бити достављена уз захтев за заштиту законитости.

Како окривљени преко свог браниоца уз поднети захтев за заштиту законитости нису доставили одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.